

ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

«Οφθαλμοί παιδίσσης εις χείρας τής κυρίας αυτής».
ΔΑΥ. Γ. Δ.

Α'.
Αγατή έπήγε, ψυχή εις τόν Μέγα Γιάλιον, αντίκρυ εις την άπείριστον, άτελείωτην άνω, εκεί όπου άρχίζει τό μαγα βορηνόν πέλαγος — όταν τό κίμα άφωσιπόν, ξελαλον, άδιאלλάτως πληρονοι την άκτιν— πώς έταρασιόνεσες νά εφής γαλιμύσαν την θάλασαν, όπου ή Σειρήν, βαθεά εις τό άντρα άδελωμένη με την Ήζω, θρηγοδει τήσκατά της, και οι Τρίτωνες, κρυμμένοι εις τάς προφυλάξ πτυχάς τών άπαιτήτων θαλάμων, σπασίως τολμήσαν ν' αναγκώσαν έπιτολής εις τό κίμα : 'Ερχοιάξτε κλίνη μάλαξη, λεία θάλασσα, διά νά πέσει νά ζουμής τών έντο τών αιώνιων όνειρον !..

Βεβαιώς, άν ήτον άλλη κωμική μεραζιλίσσας ή κείσισσας, άνάμεσα εις τάς νέας τού θαλασσινού χωριού, ήτον και ή 'Αρχοντοβίλα, τήν όποιαν ό Γιαννάκης, χλωμήν, λεπτήν, μελαχροινήν, άγαπήσαν όχι διά κάλλος προκλητικόν, άλλ' από μυστηριώδη ελπίν και άόριστον ψυχικήν ανάρησιν. Τών καιρών έκείνων, όταν ό Γιαννάκης τ' 'Αρχοντού ήτον έρωτευμένος λίαν ασταφώς με την 'Αρχοντοβίλα, και ή νυχάζετο, περί τά τέλη τού θέρος, πριν έβγη άκεία ό Αιγυπτιός, έπειδή έληγεν ή άδειά του, νά επιστρέψη εις Αιγυπτον, τό τραγοδόν, τό όποιον της έστελενε, λίσω άπ' τό κίμασσο τού βασιμύου (όπόθεν κάποτε έν διαγίχεται στενοχωρίας εφιστεται διοκλήσεως διατεταμένες με όνον, σποδήν εις την θάλασαν, ή πιδάρεια με λάδι, διά νά γαλιμύσει τό κίμα) ήταν τό έξής :

«Η (τ' όνομα τού χωριού) και ή Αιγυπτιός. Θεέ μου και νά ταν ένα!». Κατά τό βραχί έν ποίσις διάστημα τών δύο μηνών, όπου έβασεν ό Γιαννάκης εις την πατρίδα, κατά τριετίαν όταν ήγαστο ή περίοδος της άδειας του, δι' ά ήμερα και ά νύχτες, εις τό μικρόν χωριόν, ένίκα νωτο ένα. "Όλος ό κόσμος ηναγάζετο νά αννορατζή και νά συζηρήν μαζί με τών νέον σμυταθή μεραζιλίη. Τών κατηλιών και λοιπών μαγαζιέων ή κατανώσεις ηΐσανεν εις τό διπλάσιον βιομηχανής, λαοτηρήριδς δέν ενκαρφοσαν, δέν άνέπνεον επί δύο μήνας. Σινήθος επό έβαν βδομαδιάκιος. Εμίσθηον δύο ζηνιές βιολιά, λαγοίτα, μπαζοίτα, κλαρινέτα, φλάουτα, και έξενυποσεν. "Ως επί τό πλείστον, άρχισεν από την Πέμτην τό βράδυ, ξεκακοιωθόσε την Παρασκευήν και τό Σάββατον, προελάμβανε τόν Τριωδικόν, τόν δρθον της Κυριακής, πριν εξυμνήσαν τά γράδια νά τρέξουν εις την έκκλησιαν έτοιμάε την μονοτονίαν τών καθημερινών, ηΐσανε τής Κυριακής την καθαρότητα και εξίκα όλον τού χωριού και τούς εγγατικούς τό πρού της Δευτέρας.

Τέλος, την άλλην φοράν, όταν ήλθε ή σειρά της άδειας του, έτελέσθη ό γάμος. "Όλον τό χω-

ριόν έπαυήριζεν επί δεκατενήμερον. Οι γαμήλιοι κόρη, τό πατριότι, οι έπιθαλάμοι, μόλις έκτάσαν την τρίτην έβδομάδα. "Ο Γιαννάκης έπήρε τσορα την άγάτην του μαζί του εις τήν Αιγυπτον, και, τέλος, τό μικρόν θαλασσινόν χωριόν, και ή χώρα τών Φαλαί, έβγαναν ένας, κατά την διάταξον εζήν τού νέου.

"Ο νόος τ' 'Αρχοντού εζην, αμηνά, πλείτον και θηραφόν έκεί γάτω. Πριν τάς δύο λίρας εισόδημα την ήμεραν, με όλην την φοβερην σπατάλην, τά περιουσιματα δέν τών γυναικα του, και την μικράν Δεσποϊαν, την μοναχοκόρην του, ή 'Αρχοντοβίλα εξέπληττε με την πολυτελείαν της και έφοκαίλει όλον τών γυναικων την ζήλειαν.

Αφού επλήρθεον όσοσόν τό άνδρόγυνον, τελευταίον, και ό Ιουλιον τού 19... ήλθον εις τό χωριόν αναδιόνομοι και από έν τέτατον πρόσωπον. Κατά τό προιλύοντα ταξείδα, ή 'Αρχοντοβίλα είχε προαπαθήσει νά εβήν καινέ πτοχοζομίσταν, και νά τό πάρη μαζί της, ως ψυχοζομήν ή έπρητέριαν. Πλήν τό πράγμα ήτον τόσο δύσκολόν ! Τά κορίτια τού θαλασσινού χωριού εζην εζήνν και κατάρων, ή μη πτοχαιώνον ποτέ δουλιές ή επαρα πιδερας.

Κάτω, εις την Αιγυπτον, ή οικογένεια είχε προσλάβει κατά καιρούς διαφορούς υπηρέτας από τόν τόπον. Άλλά κωμικών δέν εζην φέρε μαζί εις την πατρίδα τών. Την τελευταία φοράν, ή 'Αρχοντοβίλα έφερε μαζί της μίαν μεγαλοσίμον όμοσιον κόρην, ως δεκαοκτώ έτών, έσπρήκα ενδυμνήον, και καιτι παρατάνω από κωμικεζων ή κωμυθερνάνταν φαν μένην.

Τό πρώτον πτηρόν οσρόλον εις την γειτονίαν, όπου κατέλευ εν ό Γιαννάκης εις την ώλειαν μικράν οικίαν του—ψηλιά, στον επάνω Μαγαλιάν— τό εξέφρασε ή θεά Σειραϊνά ή Παταδιούλιαν, όμα ειδη την ζέλην συνωδόν της 'Αρχοντοβίλας, διατιτωσασα ως εξής την πρακτικήν γνώμην της :

— Δέν συμφέρειν πλείο, παιδάκι μ', ή δοδλα νά εννε όμορφότερη απ' την κωρά.

Τό γνομικόν ηρησεν ως προφήτεια εις τά ότα της 'Αχτώ, της κωμωπέρας απ' όλες τις θεαίδες της 'Αρχοντοβίλας, ή τις πάντα ηρησασα νά εδωμηνεύη την άνεμιάν της :

— Τά, τ' ήτανε !.. Τί την ήθελες νά την πάρες μαζί σου; Κοτζιά αναφοσασα, κοτζιά μ' !.. Τ' εν' ατήρη !.. Πώς μαθές ; Σοι γροιαζότανε μιιά φοβερή, άνεραϊνά, νά την κωβαλήσης έδω, απ' τό Πόργο, θά πό !.. "Εχετε τόσες δουλειές, μαθές, και δε σφρατάνεστε ; "Η έβες τά πολλά παιδιά, γλέτες ; Χαθιρανε τά φτοχοζομίστα έδώ νά σε παραλάσσουνε και νά σε δουλένομε, σε όλλα τά πάντα !.. Τί την ήθελες, τή Βδομά, θά πό ; (ή 'Αχτώ δέν εχεν άκούσει τό όνομα της ζένης, άλλ' έσπερσεν αυθαίρετως

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΠΑΛΙΟ ΚΕΝΤΗΜΑ

Τα σκαλωμένα σου εξεχειλάσαν μαλλιά, σπαχούλα μου, απ' τό μαύρο σου ματηλί, και ή χειμωνιάτικη σε χείσευ αντίλια χλωμή, σαν απ' άρράστου άχίυ καντηλι.

Κάτω απ' τή μαραμένη μας κληματαριά έβερνες, και τό χέρι σου έκεντούσε, και ήταν ή μόνη πεταλοόδα απ' τό βοριά που έσώθη και στον ήλιο ακόμα εξουόσε.

Θλιμμένα πράγματα έκεντούσεσεν στην ποδιά για τό στερόν κι' αϊώνιο χωρισμό μας... Σε μιές κλαφιάρικης, ποίος έβρει, ιτ' ές κλακεντούσε τόν άπόκρυφο καιμό μας.

Κοντά μας και ή μαουόλα σου ή γρηψ, σκουμαροντομένη, άμλλητη, στη θύρα (φτά, καθώς χαμογελοόσε, αξένουισαι; και' αότη, τού χωρισμού μας έμοιασε τή Μοϊρα.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Ε. Π. Ζ. 21